

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

Ἡ κυρία Ρ, ἐρωτᾷ τὸν κύριον Ρ.

— Καὶ τί κοστοῦμι θὰ ἔχετε εἰς τὸν χορὸν τῆς κυρίας Μελά;

— Κησλάραγας, κυρία μου.

— Κᾶπως δύσκολο μοῦ φαίνεται αὐτὸ τὸ κοστοῦμι· ἔχετε ὅλα τὰ ἀναγκαῖα;

— Καὶ μερικὰ περιττά.

Εἶδετε τὴν ὥραϊν ἀναφορὰν πρὸς τὸν Νομάρχην τοῦ κ. Ρόκου Χοῖδᾶ προτιθεμένου νὰ προσβάλλῃ τὴν ἐκλογὴν τοῦ κ. Μητσοπούλου ὡς ἐνεργηθεῖσαν δι' αἰσχροῦ δωροδοκίας.

Ὁ βουλευτὴς Ἀττικῆς κ. Ράλλης ἐντυγχάνων τῷ κ. Ρόκῳ ἐν τῷ δικαστηρίῳ τῷ λέγει ὅτι συκοφαντεῖ τὸν Μητσοπούλου.

Ὁ κ. Ρόκος ἐξάπτεται, τῷ λέγει ὅτι δὲν συνειθίζει νὰ δέχεται ὕβρεις καὶ στέλλει εἰς τὸν Ράλλον τοὺς Μάρτυράς του.

Ὁ Ράλλης ὑπογράφει μίαν δῆλωσιν δι' ἧς λέγει ὅτι ὡς δικαστικὸς θεωρεῖ τὴν μονομαχίαν ἀπλούστατα δολοφονίαν καὶ ἀρνεῖται νὰ κτυπηθῇ μετὰ τοῦ κ. Ρόκου.

Καὶ τὸ ἐπεισόδιον λήγει.

Παρομοία λύσις τοιοῦτου ἐπεισοδίου παρ' ἐκείνου ὅστις πεντάκις ἡ ἐξάκις ἐμονομάχησε, κατατάξας τὸν ἑαυτὸν τοῦ μεταξὺ των μάλλον ἀτρομήτων νέων τῶν καιρῶν του, κατέχοντα δὲ τὴν τῶν ἐξοχὸν θέσιν ἐν τῇ κοινῳνίᾳ καὶ ἐν τῇ πολιτικῇ, θὰ βαρύνῃ πολὺ νομίζομεν εἰς τὴν παρ' ἡμῖν ἀντίληψιν τοῦ λεπτοτάτου ζητήματος,

μολονότι εἰς αὐτὰ τὰ πράγματα τὸ ἀποφασίζον κυρίως δὲν εἶνε τόσον ἡ γενικὴ τῆς κοινωνίας ἰδέα, ὅσον ἡ ἰδιοσυγκρασία καὶ ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀτόμου.

Μεγάλην οἰκονομίαν ἐνήργησεν κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ προϋπολογισμοῦ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν.

Κατήργησε δηλαδὴ τὸν δεύτερον ἀνθυπολοχαγὸν εἰς ἕκαστον τάγμα καὶ ἀνέθεσε τὰ καθήκοντα αὐτοῦ εἰς τὸν ἀνθυπασιπστήν.

Οὕτως ὁ κ. Βαλτινὸς συντελεῖ τὸ καθ' ἑαυτὸν εἰς τὴν πρόληψιν τῆς γενικῆς χρεωκοπίας διὰ τῆς ἐξοικονομήσεως τριάντα διώμισυ δραχμῶν!

Ἦλθεν ὁ ἀθάνατος **Γιαννοῦχος** μας, ὁ Μαυρομιχάλης, ὃχι πλὴν βουλευτῆς, ἀλλὰ προσφιλὲς λιμαδόρος, ὅξυς εἰς τὰς παρατηρήσεις του, ὀξύτερος εἰς τὸ σκῶμμά του, ἐλεύθερα ἔχων τὰ νῶτά του ἀπὸ ἀκολουθίαν ἀλύσεως μανιάτουριζας, δυνάμενος νὰ ἐπιδοθῇ τῶρα εἰς φιλολογικὰς ἐνασχολήσεις, ἀπὸ τῶν ὁποίων τὸν ἀπέτρεψεν ἡ πολιτικὴ, ἐνῶ τὰ πρωτόεια τοῦ νεανικοῦ του θέρους ἦσαν τόσῳ χροσᾶ, ὥστε καὶ διετηρήθησαν δροσερὰ εἰς τὴν μνήμην τῆς γενεᾶς του. Τί λυπηρὸν φαινόμενον αὐτῇ ἡ πολιτικὴ, ἡ ἀλλαγὴ ὑψοῦσα, ἀνεγείρουσα, συγκρατοῦσα, ἐδῶ νὰ καταρρίπτῃ, νὰ κλονίσῃ καὶ νὰ ἐξασθενίσῃ τοὺς μετ' ἐνθουσιασμοῦ εἰσερχομένους τὸ πρῶτον εἰς τὸν νόον της. Τί ναὸς, τοῦ εἶναι σταῦλος, μάνδρα, ἀπόπακτος καὶ κᾶτι χειρότερον.

Εὐχόμεθα τὸ βραχὺ αὐτὸ διάλειμμα, ἀποχωρίζον τὸν φίλτατον Γιαννοῦχόν μας ἀπὸ τοῦ ἐνεργοῦ πολιτικοῦ

Ο ΑΝΗΡ ΚΑΙ Η ΓΥΝΗ

ὑπὸ

ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΝ
ΕΠΟΨΙΝ.

(Ἰδε συνέχειαν ἀριθ. 237, 238, 239, καὶ 240.)

Πανταχοῦ τῆς γῆς ἡ θέσις τῆς γυναικὸς εἶνε ὑποδεστέρα τῆς τοῦ ἀνδρός. Ὅ,τι δὲ ὀφείλει νὰ μᾶς ἐκπλήξῃ εἶνε ἡ ταυτότης τῆς τύχης καὶ τῆς ἀθλίας ὑπάρξεώς της παρὰ τε τοῖς ἀγρίοις λαοῖς τῆς Ἀφρικῆς, τῆς Αὐστραλίας, Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ἀσίας, ὡς καὶ τοῖς πεπολιτισμένοις τοῖς Εὐρώπῃς.

Ὀλίγα παραδείγματα ἀρκοῦσι πρὸς βεβαίωσιν τούτου.

Ἐν Αὐστραλίᾳ, ὅταν ἡ γυνὴ φθάσῃ εἰς τὴν ἔφηβον ἡλικίαν, διακορεῖται ὑπὸ τοῦ πρώτου τυχόντος ἀνδρός ἐπιθυμοῦντος νὰ ἔχῃ μίαν γυναῖκα ὡς κτῆμά του. Ἡ ἐπιθυμία αὕτη τοῦ τυράννου ἀνδρός δὲν ἐκδηλοῦται διὰ λόγων τρυφερῶν καὶ αἰσθημάτων θερμῶν, ἀλλ' ἀπλούστατα διὰ ῥοπαλοῦ σκοπὸν ἔχοντος νὰ μετρήσῃ τὴν δύ-

ναμιν τῆς ἀντιστάσεως τῆς ζωῆς τῆς μελλονύμφου ἐὰν ἐπιζήσῃ κατὰ δυστυχίαν της, τότε γίνεται πλεόν ἐσσεὶ κτῆμα τοῦ ἀνδρός. Εἰς τινὰς δὲ φυλάς μάλλον ἐξημερωθείσας, ἐνθα ἀπαιτεῖται καὶ ἡ συγκατάνευσις τῶν γονέων διὰ πᾶσαν σύζευξιν, τὸ ῥοπαλίζειν κατήντησε ἔθιμον κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου, καὶ ἀντιστοιχεῖ βεβαίως εἰς τὰς ἡμετέρας προϋκας. Ὡστε τὸ ὄνειρον πάσης νέας εἶνε ἡ ἀφίξις τῆς συγγινητικῆς ταύτης στιγμῆς. Διὰ νὰ λάβῃ τις ἀμυδρὰν ἰδέαν τῆς σπαρτακτικῆς ταύτης σκηνῆς, δὲν ἔχει εἰ μὴ νὰ ἐνθυμηθῇ τοὺς ἔρωτας τῶν γαλῶν ἐπὶ τῆς στέγης τῶν οἰκιῶν. Ἀκολουθῶς δὲ ὁ βίος τῶν γυναικῶν γίνεται οἰκτρότερος κατὰ τὰς ἀενάους πορείας τῶν φυλῶν αὐτῶν πρὸς εὐρεσιν τροφῆς, ἡ δυστυχὴς γυνὴ φέρει ἐπὶ τοῦ ὤμου ὅσα τέκνα καὶ ἀνῆχῃ, ὅλην τὴν ἀποσκευὴν τῶν οἰκογενειακῶν οὕτως εἰπεῖν ἀναγκῶν, ἐνίοτε καὶ τὰ ὄπλα τοῦ ἀνδρός, ὅστις γυμνὸς καὶ ἐλαφρὸς προπορεύεται ἢ καὶ δέρει τὴν σύζυγόν του ἐπὶ τῇ ἐλαχίστῃ ἀργοπορίᾳ. Ὅταν δὲ σταθμεύσουν, τότε ἡ κατὰκοπος γυνὴ ὀφείλει νὰ ἀνάψῃ τὴν πυρὰν διὰ τῆς προστριβῆς δύο τεμαχίων ξύλων· ἐργασίᾳ, ἣτις ἀπαιτεῖ τοῦλάχιστον 5—6 ὥρας ἢ καὶ πλεόν. Μετὰ ταῦτα ἀρχεται τὸ λιτὸν δεῖπνον· τρώγει μόνος ὁ ἀνὴρ, ἐὰν περισσεύσῃ τι τότε δύναται νὰ φάγῃ καὶ ἡ γυνὴ μετὰ τῶν τέκνων. Τοῦτο λοιπὸν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς

βίου, νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὅσας ἀναπαύλας διὰ τὸ ἀριστοκρατικόν του πνεῦμα καὶ ὅταν ἐπικνέλθῃ καὶ πάλιν ὑπὸ ἄλλας συνθήκας εἰς τὸ Βουλευτήριον νὰ μὴ μένῃ ἀνώνυμος μεταξὺ οὐραγῶν κομμάτων, ἀλλὰ νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν ἣτις ἀνήκει καὶ εἰς τὰ λαμπρά του προσόντα καὶ εἰς τὸ λαμπρότερον ὄνομά του.

Ἦλθε καὶ ὁ φίλος **Ἀριστομένης Βαλέττας**, βουλευτὴς πλέον τὴν φορὰν αὐτὴν καὶ ὅχι ὑποψήφιος Διευθυντὴς ἀστυνομίας. Ἡ ἐπαρχία Θήρας εὐτυχῶς ἀπέπλυε τὰ ζανουσνοδιὰ της καὶ μᾶς ἀποστέλλει συμπαθητικωτάτους Βουλευτάς, τὸν ἀξιοπρεπεῖ καὶ ἀκεραίας πολιτικῆς κ. Νομικὸν καὶ τὸν δριμὺν εἰς τὸ πολιτεύεσθαι καὶ τὸ λαλεῖν κ. Βαλέτταν.

Ἦλθε καὶ ὁ νεαρώτατος ὅλων τῶν βουλευτῶν μας, ὁ παχουλός μας **Νίκος Μισιρλῆς**, πρωτεύσας ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ του, ἀντιπροσωπεύων οὕτω τὴν νεότητά του κομμουνδουρικὸν κόμματος, εἰς ἣν εὐχόμεθα νὰ μείνῃ ἀμόλυντος ἀπὸ ἀμαρτίας καὶ νὰ ἀνθέξῃ εἰς τοὺς πειρασμούς καὶ τὰ δίκτυα, θηρεύουσα τὴν ἀληθὴ δόξαν ὡς πραγματικὴν ἀπόλαυσιν τῆς ἡλικίας τῶν τριάκοντα ἐτῶν.

Δὲν μᾶς ἔφθαναν αἱ γεννήσεις, αἱ θάνατοι, αἱ ἀφίξεις, αἱ ἀναχωρήσεις, αἱ ἐπάνοδοι, αἱ μνηστεῖαι, οἱ γάμοι, τὰ βιβλία, αἱ τυπώσεις ἄρθρων, αἱ ἐπισκέψεις, αἱ ἐσπερίδες, τὰ μνημόσυνα, τὰ δεῖπνα, τὸ εἰς ποῖον ἔπεσεν ἡ τοῦρτα τοῦ Γιαννοπούλου, εἰσῆχθη τὴν ὥραν καὶ ἄλλος νεωτερισμός, νὰ ἀναγγέλλωνται καὶ αἱ βαπτίσεις! Καλὰ πηγαίνομεν!

γενναιότητος τοῦ στομάχου τοῦ ἀνδρός. Διὰ νὰ προστεθῇ δὲ εἰς ἔτι λόγος τῆς ἐλαττώσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν γυναικῶν ἕνεκα τῶν κακουχιῶν τούτων, ὑπάρχει καὶ ἕν ἄλλο ἀπλούστατον μέσον καὶ ἡμερώτερον: νὰ φονεύσῃ δηλαδή οἱ ἄνδρες τὰ θήλεα βρέφη ὡς πρὸς τοὺς ξένους, τοὺς εὐρωπαϊούς, οἱ ἄνδρες Αὐστραλιανοὶ δὲν ἔχουν οὐδὲν αἰσθημα ζηλείας· ὅσον ἀφορᾷ τὴν τιμὴν τῶν γυναικῶν των, διὰ μίαν πίπαν καπνοῦ ἢ ἐν ποτήριον κοινῇ ὁ ἀνὴρ παραχωρεῖ τὴν γυναῖκά του εἰς τὸν Εὐρωπαῖον.

Ἐν Ἀφρικῇ τῇ Μ. Α. οἱ Κάρροι ἐκλέγουσι, ὡς ἀναφέρει ὁ Darwin, τὰς γυναῖκας, ὡς ἐκλέγομεν ἡμεῖς ἐν πρόβατον ἢ πεπόνιον μεταξὺ ἄλλων πεπονίων· τὰς τάσσουσιν εἰς γραμμὴν εὐθεῖαν, καὶ παρκαθερῶσιν ὀπισθεν ποίας γυναικὸς οἱ γλουτοὶ ἐξέχουσιν περισσότερον· διότι ὡς γνωστὸν, οἱ Κάρροι λατρεύουσιν τὰς γυναῖκας τὰς ἐχούσας εἰς τὸν ἀνώτερον βαθμὸν τὸ πλεονέκτημα τοῦτο, τὸ ὅποτον συνίσταται εἰς ἐπισώρευσιν μεγίστην λίπους ἐν μέρει ὑδροποιηθέντος. Ἡ ἀνάπτυξις αὕτη τοῦ λίπους εἶνε εἰς διακριτικὸν χαρακτήρ τῶν Κάρρων γυναικῶν ἀπὸ τὰς γείτονας φυλάς.

Εἰρήσθω δὲ ἐν παρόδῳ ὅτι Ἀφροδίτη θεωρεῖται ἐκείνη, ἣτις δὲν δύναται πλέον νὰ ἐγερθῇ μόνη ὡς ἐκ τῆς ἀναπτύξεως τῶν ὀπισθίων μερῶν αὐτῆς. Ἀντίτυπον δὲ

Τώρα περιμένομεν νὰ μᾶς γράψῃ καμμίαν ἡμέραν ἡ «Νέα Ἐφημερίς» ὅτι ἡ τὰδε ἀγαθὴ καὶ σεμνολόγος Κυρία ἡλευθερώθη . . . ἀπὸ δυσκοιλιότητος.

Ἐκ τῶν Ἀριστοτεχνῶν τῆς παρ' ἡμῖν φωτογραφικῆς ἀδελφῶν Ῥωμαῖδῶν ὁ ἀξιόλογος φίλος μας κ. Ἀριστοτέλης Β. Ῥωμαΐδης ἐμνηστεύσατο τὴν καλὴν δεσποινίδα Χαρίκλειαν Χρ. Δροσινού. Τὰ συγχαρητήριά μας διὰ τόσῃ εὐτυχῇ συνδυασμῶν, εὐχόμενοι ταχὺ τὸ στεφάνωμά του.

Τώρα μᾶς ἀπειλοῦσι καὶ οἱ ὑπὸ μάχιος, κατὰ τὴν ἐγκύκλιον τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν θνήσκοντες Ἴπποι. Διότι ἐπιπίπτουν κατὰ τοῦ δέρματός των φοβεροὶ κερδοσκοποὶ καὶ μετὰ τὴν ἐκδορὰν ἀφίουν πηγὰς ἀπολυμάνσεως τῆς ἀτμοσφαίρας. Ὡστε τὸ καλοκαίρι πλὴν τοῦ κοιλιακοῦ θὰ ἔχωμεν καὶ *μαλιακὸν* τύπον. Καὶ τότε εἶναι ποῦ θὰ γίνῃ ἡ ὑγεία μας σὰν τῆς τρελλῆς τὰ *μαλλιά*.

Ἐπὶ τῇ ἀναγνώσει τῆς Ἐγκυκλίου αὐτῆς μία σκέψις: — Ὅπως καταντήσαμεν δὲν κινδυνεύομεν πλέον ἀπὸ ζωντανᾶ, ἀλλ' ἀπὸ θνησιμαῖα!

Ἐλπίζομεν ὅχι μόνον ὁ ἐπιστημονικὸς κόσμος, ἀλλὰ καὶ ὁ ὠραῖος κόσμος νὰ παρακολουθῇ μεθ' ὑψίστου ἐνδιαφέροντος τὴν περὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ὠραιοτάτην ἐκ Παρισίων ἐπιφυλλίδα. Εἶναι πλέον μεγάλη βλακεία, διὰ νὰ μὴν εἰπώμεν ἀποκτήνωσις, αἱ σχέσεις αὗται νὰ ἐξετάζωνται ἐντὸς τῆς ἀηδοῦς αἰσθηματικῆς ἀτμοσφαιρας τῶν ἀνωτέρων τάξεων ἢ τῆς κτηνώδους διὰ τὴν κατωτέραν. Θὰ περιμεῖνωμεν τὸ τέλος τῆς δημοσιεύσεως τῆς διαγυοῦς αὐτῆς ἀνδρογυναικολογίας τοῦ ὀξύνου Παρισί-

τοιαύτης ἔσχον τὴν εὐτυχίαν νὰ ἴδω εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς Φυσικῆς Ἱστορίας τῶν Παρισίων. Ἐκτὸς τοῦ θαυμασμοῦ τοῦ ἀνδρός, τὸν ὅποτον ἐπισύρουν αἱ χῶραι αὗται τῆς γυναικὸς, χρησιμεύουσι πρὸς τούτοις καὶ ὡς σάγμα διὰ τὰ τέκνα της· εἰς περιηγητῆς Burton ἀναφέρει ὅτι ἐν ἡ δύο τέκνα καθήνται μεθ' ὅλης τῆς ἀναπαύσεως ἐπὶ τῶν γλουτῶν τῆς μητρὸς των περιπατούσης, ὡς λακέδες· πρὸς δὲ τούτοις διὰ τὰς μικρὰς κόρας χρησιμεύουσιν ὡς πρόχειρος διασκέδασις· σείουσιν ἢ μία τὴν ἄλλην ἀποτόμως, γελῶσιν ὕστερον βλέπουσαι τὴν τρομώδη κίνησιν τοῦ ὕγρου λιπώδους ὄγκου αὐτῶν.

Ἀναφέρομεν ἀπλῶς ὡς λίαν περιέργους τὰς λεπτομερείας ταύτας· τὸ ἐνδιαφέρον δι' ἡμᾶς εἶνε ὁ τρόπος τῶν ἀνδρῶν τοῦ ἐκλέγειν τὰς γυναῖκας δίκην κτηνῶν.

Αἱ Φουεγιαναὶ τῆς Γῆς τοῦ Πυρὸς, αἱ Ὀτεντότσι καὶ Βοχιμάναι τῆς Μ. Α. Ἀφρικῆς δὲν ἔχουσι καλλιτέραν τύχην. Εἰς φυλάς τινὰς τῶν Ἰνδιῶν ἡ γυνὴ καίεται ζῶσα ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἀνδρός. Ἐν Ἀβυσσινίᾳ ἐορτάζουσι τὴν γέννησιν τοῦ ἄρρενος, ἐνῶ εἶνε κατηφεῖς διὰ τὴν τοῦ θήλεος. Εἰς τινὰ μέρη τῆς Ἀφρικῆς ὁ ξενίζων ἕνα ξένον εὐρωπαϊκὸν ἢ ὅχι, θεωρεῖται μεγάλῃ τιμῇ του νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν ξενιζόμενον μίαν ἐκ τῶν πολλῶν γυναικῶν του ὡς σύντροφον τῆς κλίνης του· προσφέρεται δηλαδὴ ἡ γυνὴ ἐν εἰδὲι καφὲ ἢ γλυκοῦ. Εἰς τούτους τινὰς τῆς Κί-

νου μας, διὰ νὰ συνοψίσωμεν καὶ ἐν ἄρθρῳ τοῦ Καλι-
βὰν τὰς ἐλληνικὰς ἰδέας ἐκ τοῦ θέματος τούτου.

Τὰ Χριστουγεννα ἐν Λονδίῳ εἶναι θέμα ὑπερ ἡδύνατο
ν' ἀπασχολήσῃ τοὺς πρωτοβαθμίους εὐρωπαϊκοὺς καλὰ-
μους. Ἐν γένει ὁ ἀγγλικὸς κοινωνικὸς βίος εἶναι τόσον
ιδιόρρυθμος, ὥστε ἐνέπνευσεν εἰς τὸν μέγαν φιλόσοφον
καὶ τεχνοκρίτην τῆς Γαλλίας Taine ἐν τῶν ὠραιότερων
βιβλίων του. Χωρὶς ἐθνικοῦ ἐγωϊσμοῦ δυνάμεθα νὰ ἰσχυ-
ρισθῶμεν ὅτι ὁ ἡμέτερος ἐκ Λονδίνου ἀνταποκριτὴς, ὁ
μόλις πρὸ διετίας ἀκόμη νεαρὸς διδάκτωρ τῶν Νομικῶν
Timeson, ἀναπτύσσει ἐν ταῖς περὶ ἀγγλικοῦ βίου ἐν
Λονδίῳ ἐπιστολαῖς του πρὸς τὸ **Μὴ Χάνεσαι** ἀν-
ταξίαν τοῦ Taine ἀκριβολογίαν, περιπάθειαν καὶ φιλοσοφι-
κὴν ἔντασιν ἐπὶ τῆς ἀγγλικῆς κοινωνιολογίας. Ἡ νεωτέστη
του ἐπιστολὴ περὶ τῶν Ἀγγλικῶν Χριστουγέννων, ἥν πρὸ
δεκαπενθημερίας ἐπιστάλεισεν ἀπὸ προχθές μόνον ἐνεκὰ τῆς
διὰ τὰς ἐορτὰς ἐπελθούσης ἀνωμαλίας περὶ τὴν ἐκδοσιν
τοῦ φύλλου ἠρχίσασμεν, εἶναι ἐκ τῶν ἀνθηρωτέρων ἐλλήνι-
κῶν πεζογραφιῶν ἃς μέχρι τοῦδε διεξήλθομεν. Ὅταν δὲ
ἀναλογισθῶμεν ὅτι μόλις συνεπληρώθη ἐνιαυτός, ἂν' ἧς ὁ
Ἕλλην **Timeson** ἀπῆλθε νὰ ἐμπορευθῇ εἰς Λονδίον
καὶ ὅτι τὰ ἐννέα δέκατα τοῦ βίου του τ' ἀποβόσῃ ἡ
σταφίς, ἐπιτρέπομεν εἰς ἑαυτοὺς νὰ τὸν θαυμάζωμεν καὶ
μόνον πρὸ τῆς μετριοφροσύνης του ὑποχωροῦντες δὲν ἀ-
ποκαλύπτωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστὰς μας τὸ προσφιλές
του ὄνομα.

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου, ὡς ἀναγγέλλει καὶ ὁ
ἴδιος ἐν τῇ τέλει τῆς ἐπιστολῆς του, ἀρχόμεθα δημο-
σιεύοντες ἄλλην δαιμονιωτέραν ἐπισμαλὴν του περὶ τῆς
Παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων, ἣτις θὰ κατα-
θῇ ἐξ ὅλων τῶν γούστων τοὺς ἀναγνώστὰς μας.

Εἶναι περίεργος ἡ δυσπιστία ἣν ἐμπνέουσι τὰ ταχυ-
δρομικὰ γραφεῖα εἰς πάντας τοὺς θέλοντας νὰ κάμωσιν
χρηματικὰ ἐμβάσματα. Εὐρισκόμεθα ἐν πλήρει τρομο-
κρατίᾳ ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῆς ἐμπιστοσύνης εἰς τὸ δημό-
σιον. Τὸ φάσμα τοῦ Βελένδρα πλανᾶται πανταχοῦ. Χά-
ρις εἰς τὴν τιμιωτάτην κυβέρνησιν μας ἔχομεν ἐλλήνι-
κὸν μεσαιῶνα. Οἱ ἄνθρωποι, ὡς οἱ Ἰουδαῖοι τοῦ καιροῦ
ἐκείνου, προτιμῶσι νὰ θάπτωσι τὰ χρήματά των, παρὰ
νὰ τὰ ἐμπιστεύωνται εἰς τὴν τύχην τῆς ἐλληνικῆς διοι-
κήσεως!

Μετεωρολογικαὶ κρίσεις περὶ τῆς Λογοδοσίας τοῦ κ.
Λάκωνος τῆς προχθесινῆς Κυριακῆς:

Ῥμύλησεν ὦραν μίαν καὶ ἔν τετάρτον· ὅτε εἰσῆλθο-
μεν εἰς τὴν αἴθουσαν, τὸ θερμόμετρον ἐδείκνυε δέκα βαθ-
μούς· καθ' ὅσον ἐπροχώρει ἡ ψυχρολογία τοῦ κ. Λάκω-
νος, τὸ θερμόμετρον κατέβαινε, ἕως ὅτου ἔφθασε μέχρι
δύο βαθμῶν ὑπὸ τὸ μηδενικόν, ὅτε ἀρχεῖται ἡ πῆξις τοῦ
πάγου.

Ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως καὶ ὑπουργὸς τῆς
Παιδείας προσβλήθεις ὑπὸ τοιοῦτου ψύχους ἐψιθύρουν:

— Ὁ Λάκων θὰ ἐνετάλη ἀπὸ τὴν ἀντιπολίτευσιν νὰ
με ἀποτελειώσῃ.

Διάλογος μεταξὺ τοῦ Βουλευτοῦ Ρ. καὶ τοῦ μὴ βου-
λευτοῦ Ρ.

— Πόσους ἔχετε;

— Ἐκατὸν πέντε ἡμεῖς (οἱ τρικουπικοί), ἑκατὸν ὁ
Κουμουνοῦρος καὶ τρικντακοτὴ ἀμφιβόλου χαρκατῆρος.

— Ἐ, τότε οἱ τριαντκοτὴ θὰ εἶναι τοῦ Κουμου-
νοῦρου.

νας μετὰ τὸν τοκετὸν ἡ γυνή, ὅταν δυνήθῃ νὰ ἐγερθῇ,
μένουσα ὀλίγον μόνον καιρὸν λεχῶ, ὁ ἀνὴρ τίθεται ἀντ'
αὐτῆς εἰς τὴν κλίνην, ἕως οὗ συμπληρωθῶν αἱ τεσσαρά-
κοντα ἡμέραι τῆς λοχείας, ἡ δὲ δυστυχὴς γυνὴ ὀφείλει
νὰ τὸν τρέφῃ ὡς νὰ ἦτο αὐτὸς ὁ τέξας.

Ἐξ ὅλων τούτων γίνεται κατὰδῆλον ὅτι ἡ κατάρ-
α τοῦ Θεοῦ, τὸν ὁποῖον καὶ καλὰ οἱ θεολόγοι θέλουν νὰ
παραστήσωσιν ὡς τὸ μοχθηρότερον ὄν, κατάρα, ἣτις ἔλε-
γεν ὅτι, ἡ μὲν γυνὴ νὰ τίκῃ μετὰ πόνων, ὁ δὲ ἀνὴρ ἐν
ἰδρωτί τοῦ προσώπου του νὰ κερδίῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν,
δὲν ἐπραγματοποιήθη· διότι πολλαὶ γυναῖκες καὶ ἄνευ
πόνων τίκτουσι, καὶ ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου των ζῶσι·
πολλοὶ δὲ ἄνδρες ἄνευ ἰδρώτος καὶ κατὰ τὸ θέρος αὐτὸ
μάχιστα δροσίζονται, πορίζονται ὅχι μόνον τὰ πρὸς τὸ
ζῆν, ἀλλὰ καὶ τὰ μετὰ θάνατον. Ρίψατε ἐν βλέμμα πρὸς
τοὺς βασιλεῖς, πρίγκηπας, πολιτικούς καὶ τροπαζίτας,
τοὺς κηφῆνας τῆς ἀνθρωπότητος· ἐάν ποτε ἔχη ἀνάγ-
κην ἡ ἀνθρωπότης ἐνὸς Μεσίου, θὰ τὸν ἐπιθυμήσῃ διὰ
νὰ ἀπαλλάξῃ αὐτὴν ὅχι μόνον τῶν ἀγρίων λαῶν, οἵτινες
καταβασανίζουσι τὴν γυναῖκα, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀνωτέρω
κηφῆνων· οὗτος πρέπει νὰ εἶναι ὁ σκοπὸς παντὸς Μεσίου,
θεοῦ ἡ ἀνθρώπου ἡ θεανθρώπου· ἡ γενικὴ εὐδαιμονία
πάντων τῶν θνητῶν, καὶ ὅχι ἡ δημιουργία θρησκειῶν,
ὧν ἀποτελεσμα ἄφρευκτον εἶνε ἡ ἀπομώρανσις τῶν ἀν-

θρώπων καὶ ὁ σχηματισμὸς ποταμῶν ἐξ αἵματος αὐ-
τῶν, ἐνεκὰ τῶν διηνεκῶν ῥήξεων πρὸς ἀλλήλους δι' ἰδέας
ἀνοήτους καὶ ἀντεπιστημονικὰς, ἃς σπεῖρει πᾶσα θρη-
σκεία.

Ἄς πλησιάζωμεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐκ τῶν ἀγρίων
λαῶν πρὸς τοὺς βαρβάρους, ἡμιπεπολιτισμένους καὶ
πεπολιτισμένους, καὶ ἐξετάσωμεν τὴν κατάστασιν τῆς
γυναικός. Παρὰ τοῖς Πέρσαις, Κούρδοις, Ἀφγανοῖς
κ.τ.λ. ἡ γυνὴ εἶνε ἐν ἀντικείμενον ἀποκλειστικῶς ὑπάρ-
χον πρὸς ἱκανοποίησιν ὀρέξεων τιῶν τοῦ ἀνδρός, ὅστις
ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲν ἀρκεῖται εἰς μίαν, ἀλλ' εἰς πολ-
λὰς, ὧν τινὲς μὲν εἶνε προωρισμέναι νὰ διδάξωσι μόνον
τὴν Κλινικὴν εἰς τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ καὶ ὡς δούλαι φρον-
τίζουσι περὶ τῶν ἀναγκῶν τῆς οἰκίας· εἰς τὰ πτωχότερα
ἄτομα ἡ γυνὴ χρησιμεύει καὶ ὡς σύζυγος καὶ ὡς δούλη
ἐργαζομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀνδρός ὡς μηχανή,
εἴτε πρὸς καλλιέργειαν τῆς γῆς, εἴτε δι' ἄλλας ἀνάγκας.

Παρὰ τοῖς Τούρκοις ἡ γυνὴ πλέον εἶνε ἐντελὴς μία
λευκὴ Χῆν. Εἰς τὰς ὁπωσοῦν εὐπόρους τάξεις ἡ μεγα-
λειτέρα δραστηριότης τῆς γυναικός ἡ μᾶλλον τῶν γυ-
ναικῶν συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἐτοιμάζωσι τὰ πρὸς λου-
τρὸν ἐνδύματα καὶ τὸν καφὲν μετὰ τοῦ καπνοῦ, νὰ πο-
ἀεννάως εὐρισκόμενον, νὰ λούωνται ἀπὸ πρωίας μέχρις

ΤΥΦΟΣ—ΕΥΛΟΓΙΑ.

Τὰ ἔρημα τὰ βώδια ὁ τύφος θανατόνει,
τὰ ἡμέρα τ' ἀρνάκια θερίζει εὐλογιά,
καὶ μὴ κακὴ ἀρρώστια τὰ ἄλδρα σκοτόνει...
βοήθα μας καὶ πάλι, Χριστὲ καὶ Παναγιά.
Δὲν φθάνει τόση φτώχεια, δὲν φθάνει τόση πείνα,
μὰ νᾶρχεται κ' ἡ κάθε ἀρρώστια στὴν Ἀθήνα;

Καὶ τώρα, Ἀθηναῖοι, ποῦ θέλετε νὰ πάμε;
μὰς μένουν μονάχα γουρούνια καὶ τραγιά
Τί κρέατα γιὰ αἷμα καὶ γιὰ ζωὴ νὰ φάμε;
τὰ βώδια ἔχουν τύφο, τ' ἀρνάκια εὐλογιά.
Καὶ τί μὰς ὠφελοῦνε οἱ χοῖροι καὶ οἱ τράγοι;
ἔμπορεῖ νὰ δυνάμωσῃ κανεὶς μὲ ὅσους φάγῃ;

Θὰ πῆτε ὅτι μένουν ἡ φάσαις, τὰ καπόνια,
ἡ πέρδικαις, ἡ κότταις, οἱ διάνοι, οἱ λαγοί,
ἀλλὰ αὐτὰ δὲν εἶναι γιὰ τὰ πτωχὰ σαλόνια,
κ' ἔπειτα δὲν παχαίνει καὶ τοῦτο τὸ φαγεῖ.
Ἄν θέλῃς κάθε μέρα νὰ τρῶς λαγὸ καὶ φάσα,
πρέπει Σκουλοῦδῃ νᾶχῃς ἡ Νεγρεπόντε κάσσα.

Λοιπὸν τὰ ψάρια μένουν μονάχῃ μὰς ἐλπίδα,
μὰ καὶ γι' αὐτὰ μὰς γράφουν ἀπ' τὸ Αἰτωλικὸ,
πὼς ἔξαφνα μὴ μέρα τοὺς ἔστριψε ἡ βίδα...
Νὰ τρελλαθοῦν τὰ ψάρια!.. καινούριο ξαφνικὸ!
Λοιπὸν γιὰ φαντασθῆτε, ἂν φάμε τρελλὰ ψάρι,
ἡ τόση μας ἡ τρέλλα τί δρόμο θὲ νὰ πάρῃ.

Κι' ἂν εὐλογιὰ ἡ τύφος καὶ πάλι μὰς θερίσῃ,
δὲν εἶναι δὰ, νομίζω, καὶ τόσο σοβαρὸ,
γιατὶ σ' ἀρρώστιας τέτοιαις μὰς ἔχουν συνειθίσει,
ἀλλὰ νὰ τρελλαθοῦμε θὰ ᾔηται τρομερό.
Καὶ ποῖος φρενοκομεῖται γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς θὰ κᾶνῃ;
Αὐτὴ ἡ λίγη τρέλλα ποῦ ἔχουμε μὰς φθάνει.

Ὡ Δῆμαρχε, Νομάρχα, καὶ σεῖς οἱ κυβερνῆται,
γιὰ δόσετέ μας κρέας νὰ φάμε βωδινὸ
πεινοῦνε οἱ μεγάλοι κυρίαρχοι πολῖται,
κ' ἐγὼ ὁ κυριάρχης καὶ ποιητὴς πεινῶ.
Σεῖς ἔχετε καπόνια καὶ πέρδικες νὰ τρῶτε,
μὰ λίγο βωδίου κρέας καὶ στοὺς πολίτας δότε.

Ἐκάρχαμε πολέμους μὲ χεῖρα σταυρωμένα,
ἐπέσαμε στοὺς Τούρκους μ' ἀβάσταχτη ὀρμή...
Τώρα λοιπὸν δὲν πρέπει νὰ τρῶμε ὀλοένα,
νὰ δυνάμωσῃ λίγο τ' ἀδύνατο κορμί;
Χωρὶς ζωὴ καὶ αἷμα, χωρὶς βωδίσιο κρέας,
πὼς θάχουμε κουράγιο γιὰ ἐκστρατείας νέας;

Γιατὶ καὶ γιὰ τὰ βώδια δὲν ἔχετε φροντίδα;
μήπως κ' αὐτὰ δὲν τρέφουν καὶ σᾶς καὶ τὸ Παλάτι;
ὦ! ναί, κ' αὐτὰ πληρόνουν γιὰ τὴ φτώχῃ πατρίδα,
κ' ἴσως γιὰ τοῦ Τρικούπη πεθαίνουν τὸ γεινάτι.
Χωρὶς αὐτὰ τὰ βώδια, τὰ βώδια μὲς πεινοῦμε,
καὶ σὰν τοὺς Καννιβάλους θ' ἀλληλοφαγωθοῦμε.

Souris.

ἐσπέρας, νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὰ κλωβία των καὶ νὰ τρώ-
γωσι τὸ ὀρύζιον των· ὁ ὀρίζων τῶν ἰδεῶν αὐτῶν περὶ
τοῦ Σύμπαντος ἄρχεται καὶ λήγει εἰς τὸ φορτηγόν, τὴν
κλίνην καὶ τὸ Λουτρόν. Ἡ ἐξουσία τοῦ ἀνδρὸς ἐπ' αὐ-
τῶν εἶνε σχεδὸν ἀπεριόριστος.

Εἰς τάξεις τινὰς τῆς κοινωνίας τῶν πεπολιτισμένων
ἐθνῶν μετ' ἐκπλήξεως καὶ λύπης παρατηρεῖ τις, ὅτι
ἐνίοτε ἡ θέσις τῆς γυναικὸς κατ' οὐδὲν σχεδὸν διαφέρει
τῆς τῶν ἀγρίων λαῶν, οὓς ἀνεφέραμεν.

Ἐν Ἑλλάδι π. χ. εἶδομεν ἰδίους ὀφθαλμοῖς τὰς γυ-
ναῖκας τῶν λεγομένων Ἀρβανιτοβλάχων νὰ τάσσωνται
εἰς τὴν σειρὰν τῶν ὄνων, καὶ νὰ φέρωσιν ἐπὶ τῆς ῥάχους,
ὡς αἱ Αὐστραλιαναὶ, ξύλα ἢ ἄλλο μεθ' ὑπομονῆς ἰσῆς ἢ
καὶ ἄνωτέρας τῶν συναδέλφων των ὄνων, καὶ νὰ μετα-
βαίνωσιν ἐν τοιαύτῃ πομπῇ εἰς τὰς πόλεις, καὶ δὴ καὶ
εἰς τὰς Ἀθήνας ἐνίοτε, πρὸς πώλησιν. Ἐκεῖνο δὲ τὸ ὁ-
ποῖον ἐκπλήττει περισσώτερον τὸν θεατὴν εἶνε, ὅτι πολ-
λοὶ τῶν ἀνδρῶν τοῦ ὀνογυναικείου τούτου κερθανίου δὲν
βαδίζουσιν, ἀλλὰ φέρονται ἐπὶ τῶν καλλιτέρων ὄνων ἢ
ἡμιόνων· ἡ δὲ ἐκπλήξις φθάνει εἰς τὸν κολοφῶνα, ὅταν
ἀκούσῃ τις τοὺς οἰκονομολογικοὺς διαλόγους τῶν ἀνδρῶν·
λόγου χάριν «ὅτι ὁ Μητρος ἐλπίζει νὰ πιάσῃ 11)2
δραχμῆν ἀπὸ τὸν Κοῦτσι του (ἐννοῶν τὸν γαϊδάρων του),
μὰ καὶ τὴν Μάρο του (ἐννοῶν τὴν γυναῖκα του ἢ τὴν μνη-

στὴν του) δὲν τὴν ἔχει φορτώσει ἄσχημα σήμερα, καὶ
ἐλπίζει νὰ πιάσῃ 1:80.

Ταῦτα παρατηρεῖ ὁ πεπολιτισμένος Ἕλλην μετὰ πλή-
ρους ἀδιαφορίας, ὡς νὰ ᾔτο ἐκ γενετῆς Κάφρος ἢ Ὀτ-
τεντότος· ὁ ἐλληνικὸς ἐλεύθερος νόμος δὲν δύναται ἴσως
νὰ ἐπέμβῃ διὰ νὰ ῥήξῃ διὰ παντὸς τὴν γραμμὴν τὴν
σχηματιζομένην ὑπὸ γυναικῶν καὶ ὄνων τῶν Ἀρβανιτο-
βλάχων τούτων τῆς εὐκλειοῦς Ἑλλάδος;

Ὁ χωρικὸς Ἕλλην ὅταν θὰ ἀναφέρῃ ἐν συνομιλίᾳ τὸ
ὄνομα τῆς γυναικὸς του ἢ τῆς θυγατέρας του, φροντίζει
νὰ προτάξῃ τὸ «μὲ συμπάθειον», ὡς καὶ ὅταν θὰ ἀναφέρῃ
τι περὶ τοῦ χοίρου ἢ τοῦ ὄνου του· δὲν φέρεται βεβαίως
πρὸς αὐτὴν ὡς τύραννος, ἀλλὰ εἶνε ὁ ἄρχων καὶ θέλει νὰ
φαίνεται ὅτι εἶνε ὁ ἰσχυρὸς τῆς οἰκίας. Ἐν ταῖς ἐπαρ-
χίαις καὶ τῇ πρωτεύουσῃ εἶνε γνωστὸν ὅτι ἡ γυνὴ ἀπο-
κλειστικῶς κατὰγίνεται εἰς τὰ τῆς οἰκίας, οὐδὲν ἄνα-
μιγνυμένη εἰς τὴν κίνησιν τῆς κοινωνίας ὑφ' οἰανδήποτε
ἐποψιν.

("Ἐπεται τὸ τέλος).